

Arrest

nr. 177 535 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat N. EL JANATI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Shingak, Kurram Agency, Fata. U zou een sjiïet zijn. Er zou al jaren een open strijd heersen tussen de sjiïeten enerzijds en de sunnieten en Taliban anderzijds. Uw vader zou verschillende jaren gewerkt hebben als lijfwacht van de "Pesh Imam" (gebedsleider) Irfani. Hierdoor werd hij in 2008 door de Taliban vermoord. Hierna zou u in dienst getreden zijn van Irfani. U zou als lijfwacht en als chauffeur gediend hebben. In 2013 werd Irfani in nasleep van de verkiezingen, verbannen naar Islamabad, waar u hem als chauffeur volgde. U zou ook dreigementen ontvangen hebben van de Taliban. In november 2014 werd Irfani neergeschoten in Islamabad. U zou vernomen hebben dat de gewone sjiïeten u en de andere lijfwachten verdenken van medeplichtigheid van deze moord. Hierop zou u naar Iran vertrokken zijn. Na een half jaar verblijf in Iran

zou u doorgereisd zijn naar Europa, waar u op 30/09/2015 in België een asielaanvraag indiende. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart, een dreigbrief van de Taliban, een "character certificate", een "police clearance", nieuwsartikels met een algemene inhoud, uw rijbewijs en een attestering van dit rijbewijs, een brief van Anjuman-e-Hussainia, uw geboorteakte, kopies van de identiteitskaarten van uw ouders en een schoolattest.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld te worden dat u niet de waarheid vertelt over waar u voor uw komst naar België verbleven heeft, en dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde ononderbroken verblijf in Kurram Agency tot 05/2013 en uw hieropvolgende verblijf te Islamabad tot 11/2014 te Pakistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming. Het CGVS betwist niet dat u oorspronkelijk afkomstig bent uit Kurram Agency, noch dat u daar geboren en getogen bent. Echter, u bent er doorheen uw asielprocedure niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u, zoals u beweert, tot 13/05/2013 onafgebroken in Shingak, Kurram Agency en tot 28/11/2014, te Islamabad, Pakistan verbleven heeft. Er dient daarentegen vastgesteld te worden dat u uw geboorteregio reeds langer verlaten heeft dan u beweert en dat u niet onder de omstandigheden zoals door u beschreven in Islamabad verbleef.

In casu werd vastgesteld dat u zeer veel tegenstrijdige verklaringen aflegde en dat de door u neergelegde documenten uw versie van de feiten niet ondersteund. Zo legde u tijdens het gehoor voor het CGVS verschillende documenten voor die u nog niet had voorgelegd tijdens uw gehoor voor de DVZ. U verklaarde hierop dat u deze "nieuwe" documenten reeds voor de DVZ getoond zou hebben, maar dat de DVZ slechts een deel van de door u neergelegde documenten ingehouden zou hebben. Dit is onaannemelijk, daar de DVZ een volledig dossier wil opmaken van uw asielaanvraag en dus niet zomaar kan beslissen om het ene document in te houden en het andere terug te geven. Het lijkt er dan ook sterk op dat verschillende van uw documenten van latere datum zijn, wat het geloof in de authenticiteit reeds ondermijnt.

Dat u toegang heeft tot niet- authentieke stukken blijkt ook uit volgende vaststelling. In de omslag die u tijdens uw gehoor voor het CGVS bijhad werd immers nog een stuk gevonden dat u zelf niet spontaan had afgegeven (gehoorverslag CGVS p. 7). U gevraagd om welk document het hier ging, kon geen duidelijk antwoord geven. Ondanks uw bewering ongeletterd te zijn en nauwelijks naar school gegaan te zijn, ging het hier om een attest van een school die beweert dat u een leerling was op deze school. Ook zou uw geboortedatum blijkens dit document 13/03/1997 zijn, terwijl uw geboortedatum volgens uw andere documenten (zoals uw geboorteakte en identiteitskaart) 01/01/1990 is. U gevraagd om uitleg bleef zeer vaag. Zo verklaarde u eerst dat dit document uw broer zou betreffen, maar uit de inhoud bleek duidelijk dat het om u ging. Uiteindelijk gaf u aan geen verklaring te hebben en stak u de schuld

op uw broer die u dit document opstuurde. Gezien de inhoud is dit document duidelijk niet authentiek, bovendien is het duidelijk dat u eigenlijk niet van plan was dit neer te leggen. Echter de simpele vaststelling dat u in staat bent tot het bekomen van zulke niet- authentieke documenten die kunnen gebruikt worden ter ondersteuning van uw asielrelaas, doet reeds afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Deze vaststelling ondermijnt ook het geloof in de andere stukken die dienen ter staving van uw asielrelaas. Zo legde u een dreigbrief van de Taliban voor. Deze heeft echter een duidelijk gesolliciteerde inhoud en kan dan ook letterlijk door iedereen die het geschreven Pashtou machtig is, opgesteld worden. Voorts verwees u naar een brief van de "Anjuman-e-Hussainia". U verklaarde dat deze groepering wist van uw situatie en u zelfs gewaarschuwd zou hebben over de perceptie van het volk dat u betrokken zou zijn bij de moord op Irfani. Echter van al deze zaken maakt deze brief geen melding. Er staat weliswaar in dat uw vader ooit lijfwacht was van Irfani, maar er wordt met geen woord gerept over uw vaders dood, noch over uw werk voor Irfani, of de beschuldiging dat u betrokken zou zijn bij diens dood. Dit is zeer bevreemdend gezien uw beweringen dat deze organisatie u bij alles heeft geholpen. Ook is het eigenaardig te stellen dat deze brief, geschreven in maart 2015 al spreekt van uw vertrek naar België, terwijl u naar eigen zeggen op dat ogenblik nog steeds in Iran woonde; het zou nog ruim een half jaar duren eer u in België was.

Vervolgens spreken uw documenten en de volgorde waarin deze uitgevaardigd werden duidelijk uw verklaring dat u vanaf mei 2013 als chauffeur van Irfani in Islamabad verbleef, tegen. Uw documenten wijzen er echter wel op dat u vanaf 2012 buiten Kurram agency verbleef en vanaf 2013 waarschijnlijk al in het buitenland zat.

Zo werd u gevraagd waarom u in 2013 een geboorteakte nodig had (dit bleek uit de datum van uitvaardiging van dit document). U verklaarde dit nodig te hebben gezien uw werk voor Irfani. U zou immers op dat ogenblik nog geen identiteitskaart hebben en als chauffeur van Irfani reed u geregeld langs check-points waar u zich te diende identificeren (gehoorverslag CGVS p. 8). Echter uw identiteitskaart werd al uitgevaardigd in juli 2002, dus ruim voor uw geboorteakte in maart 2013, waardoor uw verhaal onderuit gehaald wordt. Hierop veranderde u simpelweg uw verklaringen zonder verdere uitleg, wat onvoldoende is.

Voorts legde u een "character certificate" en een "police clearance" voor, beiden ook in 2013 uitgevaardigd. U gevraagd waarom u deze documenten nodig had, verklaarde dat deze documenten in 2012 werden gemaakt en dat ze gemaakt werden zodat u een rijbewijs kon aanvragen (gehoorverslag CGVS p. 9). Echter werden beide documenten opgesteld in maart 2013 (net als uw geboorteakte overigens), terwijl uw rijbewijs al van oktober 2012 dateert, waardoor u deze documenten duidelijk niet nodig had bij uw aanvraag tot het verkrijgen van een rijbewijs. Uit toegevoegde informatie blijkt echter dat een "character certificate" en een "police clearance" gebruikt worden bij een visumaanvraag op een paspoort. Daar ook uw geboorteakte van deze periode dateert, wijst alles er dan ook op dat u in 2013 een visum regelde op een paspoort. U verklaarde echter nooit een visum aangevraagd te hebben; u zou zelfs geen paspoort hebben gehad. Echter daar uw verklaring voor het gebruik van al deze documenten ongeloofwaardig is, en daar uit objectieve info blijkt dat deze documenten wel voor een visumaanvraag gebruikt worden, kan niet anders dan geconcludeerd worden dat u in 2013 een visum voor een reis of verblijf in het buitenland heeft aangevraagd. Het lijkt er dan ook zeer sterk op dat u Pakistan al veel eerder heeft verlaten en dat u nog geruime tijd in het buitenland heeft verbleven. Het is echter net zo duidelijk dat u niet wenst dat het CGVS dit weet.

Voorts legde u een rijbewijs voor. U verklaarde dat u dit nodig had daar u met Irfani, na diens verbanning in de stad Islamabad diende rond te rijden. Uw rijbewijs dateert echter van 2012, dus nog voor de verbanning van Irfani naar Islamabad in 2013. Ten tweede werd u gevraagd waarom uw rijbewijs uitgevaardigd werd in Karachi, een stad op zo'n kleine 1500 km van Kurram Agency. U beweerde van niets te weten, de lokale bestuurder (political agent) zou het zo geregeld hebben. U kon echter geen enkele redelijke verklaring bieden, waarom uw political agent helemaal in Karachi een rijbewijs zou aanvragen. Ten derde werd u er op gewezen dat u volgens uw rijbewijs een adres heeft in Karachi. Opnieuw gaf u aan van niets te weten. U gewezen op de meest logische verklaring, zijnde dat u op dat ogenblik inderdaad in Karachi woonde, ontkende dit, zonder echter een redelijk alternatief te geven. Bovenstaande vaststellingen wijzen er dan ook op dat u ondanks uw bewering tot 2013 in Kurram Agency woonde en daarna tot eind 2014 in Islamabad te hebben verbleven, eerder vanaf 2012 al in Karachi verbleef, waarna u in 2013 een visum regelde om het land te verlaten.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in Islamabad kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan de bewering dat u tot november 2014 in Islamabad heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in 2014 in deze regio hebben voorgedaan.

Verder kan ook uw verklaring chauffeur geweest te zijn van Irfani niet overtuigen, wat verder het algemene geloof in uw asielrelaas ondermijnt. Zo dient immers vastgesteld te worden dat ondanks uw bewering gedurende jaren gewerkt te hebben voor de belangrijkste religieus- politieke leider uit uw regio, u geen enkel begin aan bewijs kunt voorleggen ter ondersteuning van deze bewering. Wat meer is, zelfs de brief van "Anjuman-e-Hussainia" maakt hier geen sprake van. Het lijkt er dan ook eerder op dat u zich een rol heeft toegeschreven in een ware gebeurtenis, zonder dat u hier iets mee te maken had, temeer hierboven reeds werd vastgesteld dat u op het ogenblik van de moord van Irfani, meer dan waarschijnlijk al in het buitenland was.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Pakistanen binnen Pakistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke regio van herkomst vormen derhalve niet noodzakelijk de actuele of recente regio van verblijf. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Pakistan is evenwel van essentieel belang, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Pakistan is voorts onontbeerlijk om uit te sluiten dat een asielzoeker ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Pakistaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen binnen en/of buiten Pakistan, en bewust geen zicht te willen bieden op uw meest recente verblijfssituatie.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weersprek van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Pakistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw meest recente regio van verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Pakistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor

vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw identiteitskaart kan aanvaard worden. Ze wijst er op dat u in 2012 inderdaad nog woonachtig was in Kurram Agency, maar nergens wijst ze erop dat u hier nog tot 2013 woonde, waarna u nog anderhalf jaar in Islamabad verbleef. De kopies van de identiteitskaarten van uw ouders voegen niets toe.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1, tweede lid, van de Vluchtelingenconventie en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In twee onderdelen gaat hij verder in op de materiële motieven van de bestreden beslissing en betwist hij de gegeven beoordeling van respectievelijk de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. Beoordeling

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.1. Nopens de vluchtelingenstatus

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

In de bestreden beslissing wordt verzoekers asielrelaas als ongeloofwaardig beschouwd omdat verzoeker niet de waarheid vertelde over de plaats waar hij voor zijn komst naar België verbleef en dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde verblijf in Kurram Agency tot mei 2013 en zijn daaropvolgende verblijf te Islamabad tot november 2014. Deze beoordeling steunt op de volgende vaststellingen:

(i) Verzoeker legde zeer veel tegenstrijdige verklaringen af en de door hem neergelegde documenten ondersteunen verzoekers versie van de feiten niet. Zo legde verzoeker tijdens het gehoor voor het CGVS verschillende documenten voor die hij nog niet had voorgelegd tijdens zijn gehoor voor de DVZ. Hij verklaarde dat hij deze “nieuwe” documenten reeds voor de DVZ getoond zou hebben, maar dat de DVZ slechts een deel van de door hem neergelegde documenten ingehouden zou hebben. Dit is onaannemelijk, daar de DVZ een volledig dossier wil opmaken van zijn asielaanvraag en dus niet zomaar kan beslissen om het ene document in te houden en het andere terug te geven. Het lijkt er dan ook op dat verschillende van verzoekers documenten van latere datum zijn, wat het geloof in de authenticiteit reeds ondermijnt.

(ii) Dat het niet- authentieke stukken betreft blijkt ook uit volgende vaststelling. In de omslag die verzoeker tijdens het gehoor voor het CGVS bij had, werd nog een stuk gevonden dat hij zelf niet spontaan had afgegeven (gehoorverslag CGVS p. 7). Verzoeker kon zelf dit document niet duiden. Ondanks zijn verklaring ongeletterd te zijn en nauwelijks naar school gegaan te zijn, ging het hier om een attest van een school die beweert dat hij een leerling was op deze school. Volgens dit document werd verzoeker geboren op 13 maart 1997, terwijl zijn geboortedatum volgens zijn andere documenten (o.m. geboorteakte en identiteitskaart) 1 januari 1990 is. Verzoeker verklaarde eerst dat dit document zijn broer zou betreffen, maar uit de inhoud bleek duidelijk dat het om hem zelf ging. Uiteindelijk gaf hij aan geen verklaring te hebben en stak hij de schuld op zijn broer die dit document opstuurde. Gezien de inhoud is dit document duidelijk niet authentiek, bovendien is het duidelijk dat verzoeker eigenlijk niet van plan was dit neer te leggen. De vaststelling dat hij in staat is tot het bekomen van zulke niet-authentieke documenten die kunnen gebruikt worden ter ondersteuning van zijn asielrelaas, doet reeds afbreuk aan zijn algemene geloofwaardigheid.

(iii) Deze vaststelling ondermijnt ook het geloof in de andere stukken die dienen ter staving van zijn asielrelaas. Zo legde verzoeker een dreigbrief van de Taliban voor. Deze heeft echter een duidelijk gesolliciteerde inhoud en kan dan ook letterlijk door iedereen, die het geschreven Pashtou machtig is, opgesteld worden. Voorts verwees hij naar een brief van de “Anjuman-e-Hussainia”. Verzoeker verklaarde dat deze groepering wist van zijn situatie en hem zelfs gewaarschuwd zou hebben over de perceptie van het volk dat hij betrokken zou zijn bij de moord op Irfani. Echter van al deze zaken maakt deze brief geen melding. Er staat weliswaar in dat verzoekers vader ooit lijfwacht was van Irfani, maar er wordt met geen woord gerept over zijn vaders dood, noch over zijn werk voor Irfani, of de beschuldiging dat hij betrokken zou zijn bij diens dood. Dit is zeer bevreemdend gezien de beweringen dat deze organisatie verzoeker bij alles heeft geholpen. Ook is het eigenaardig te stellen dat deze brief, geschreven in maart 2015, al spreekt van verzoekers vertrek naar België, terwijl hij naar eigen zeggen op dat ogenblik nog steeds in Iran woonde; het zou nog ruim een half jaar duren eer hij in België was.

(iv) Vervolgens spreken de documenten en de volgorde waarin deze uitgevaardigd werden, duidelijk

verzoekers verklaring dat hij vanaf mei 2013 als chauffeur van Irfani in Islamabad verbleef, tegen. De documenten wijzen er echter wel op dat verzoeker vanaf 2012 buiten Kurram agency verbleef en vanaf 2013 waarschijnlijk al in het buitenland zat.

(v) Op de vraag waarom hij in 2013 een geboorteakte nodig had (datum document), verklaarde verzoeker dit nodig te hebben gezien zijn werk voor Irfani. Hij zou immers op dat ogenblik nog geen identiteitskaart hebben en als chauffeur van Irfani reed hij geregeld langs check-points waar hij zich diende te identificeren (gehoorverslag CGVS p. 8). Verzoekers identiteitskaart werd echter al uitgevaardigd in juli 2002, dus ruim voor de geboorteakte d.d. maart 2013, hetgeen zijn verhaal onderuit haalt. Hierop veranderde verzoeker simpelweg zijn verklaringen zonder verdere uitleg, wat onvoldoende is.

(vi) De “*character certificate*” en “*police clearance*” werden eveneens in 2013 uitgevaardigd. Op de vraag waarom hij deze documenten nodig had, verklaarde verzoeker dat deze documenten in 2012 werden opgemaakt en dat ze gemaakt werden zodat verzoeker een rijbewijs kon aanvragen (gehoorverslag CGVS p. 9). Echter werden beide documenten opgesteld in maart 2013 (net als de geboorteakte), terwijl het rijbewijs al van oktober 2012 dateert, waardoor hij deze documenten duidelijk niet nodig had bij zijn aanvraag tot het verkrijgen van een rijbewijs. Uit toegevoegde informatie blijkt echter dat een “*character certificate*” en een “*police clearance*” gebruikt worden bij een visumaanvraag op een paspoort. Daar ook zijn geboorteakte van deze periode dateert, wijst alles er dan ook op dat hij in 2013 een visum regelde op een paspoort. Verzoeker verklaarde echter nooit een visum aangevraagd te hebben; hij zou zelfs geen paspoort hebben gehad. Verzoekers verklaring voor het gebruik van al deze documenten is ongeloofwaardig, en daar uit objectieve info blijkt dat deze documenten wel voor een visumaanvraag gebruikt worden, kan niet anders dan geconcludeerd worden dat verzoeker in 2013 een visum voor een reis of verblijf in het buitenland heeft aangevraagd. Het lijkt er dan ook zeer sterk op dat hij Pakistan al veel eerder heeft verlaten en dat hij nog geruime tijd in het buitenland heeft verbleven. Het is echter duidelijk dat hij dit poogt achter te houden.

(vii) Verzoeker legde een rijbewijs voor. Hij verklaarde dat hij dit nodig had daar hij met Irfani, na diens verbanning in de stad Islamabad, diende rond te rijden. Het rijbewijs dateert echter van 2012, dus nog voor de verbanning van Irfani naar Islamabad in 2013. Gevraagd waarom het rijbewijs uitgevaardigd werd in Karachi, een stad op zo'n kleine 1500 km. van Kurram Agency. Hij beweerde van niets te weten, de lokale bestuurder (*political agent*) zou het zo geregeld hebben. Verzoeker kan geen enkele redelijke verklaring bieden, waarom zijn *political agent* helemaal in Karachi een rijbewijs zou aanvragen. Volgens het rijbewijs heeft verzoeker ook een adres in Karachi. Opnieuw gaf hij aan van niets te weten. Gewezen op de meest logische verklaring, zijnde dat verzoeker op dat ogenblik inderdaad in Karachi woonde, ontkende hij dit, zonder echter een redelijk alternatief te geven. Dit wijst er op dat verzoeker ondanks zijn bewering dat hij tot 2013 in Kurram Agency woonde en daarna tot eind 2014 in Islamabad verbleef, eerder vanaf 2012 al in Karachi verbleef, waarna hij in 2013 een visum regelde om het land te verlaten.

(viii) Gelet op de ongeloofwaardigheid van het beweerde verblijf in Islamabad kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan zijn asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan de bewering dat hij tot november 2014 in Islamabad heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens zijn verklaringen in 2014 in deze regio hebben voorgedaan.

(ix) Ondanks zijn bewering gedurende jaren gewerkt te hebben voor de belangrijkste religieus- politieke leider uit zijn regio, kan hij geen enkel begin aan bewijs voorleggen ter ondersteuning van deze bewering. Meer zelfs, de brief van “*Anjuman-e-Hussainia*” maakt hier geen sprake van. Het lijkt er dan ook eerder op dat hij zich een rol heeft toegeschreven in een ware gebeurtenis, zonder dat hij hier iets mee te maken had, temeer *supra* reeds werd vastgesteld dat hij op het ogenblik van de moord op Irfani, meer dan waarschijnlijk al in het buitenland was.

Verzoeker voert geen enkel concreet element aan ter weerlegging van hogerstaande motieven en beperkt zich tot het op geheel vrijblijvende wijze tegenspreken ervan. De Raad stelt vast dat deze vaststellingen steun vinden in de gegevens van het administratief dossier. Deze motieven komen dermate overtuigend over, dat de Raad deze bevestigt en tot de zijne maakt. De vaststelling dat verzoeker niet aantoonbaar recent afkomstig te zijn uit Kurram Agency leidt er ook toe dat de feiten, die de aanleiding tot zijn vlucht vormden, niet geloofwaardig zijn, aangezien deze gebeurtenissen volledig verbonden zijn aan verzoekers verblijf tot 2013 in Kurram Agency.

Waar verzoeker verwijst naar misverstanden met de tolk blijkt zulks geenszins uit het administratief dossier. Verzoeker kreeg op de dienst Vreemdelingenzaken ruimschoots de tijd om zijn relaas uiteen te zetten; zijn verklaringen beslaan veertien bladzijden en hij verklaarde hieraan niets meer te willen toevoegen. Verzoeker werd er op gewezen dat eventuele problemen met de tolk gemeld moesten worden. Uit de verdere lezing van het gehoorverslag van 17 juni 2016 blijkt verder dat verzoeker in staat was te antwoorden op de vragen die hem werden gesteld, zonder dat daarbij problemen met de tolk opdoken. Bovendien laat verzoeker na aan te duiden op welke wijze de beweerdde vertaalproblemen de motieven van de bestreden beslissing hebben beïnvloed in een voor hem negatieve zin. Verzoeker beperkt zich dienaangaande tot algemene niet gestaafde beweringen.

Ook waar verzoeker aanvoert dat hij last had van stress tijdens het interview, merkt de Raad op dat zulks niet blijkt uit het gehoorverslag. Verzoeker bleek in staat te zijn om op een normale wijze op de vragen te antwoorden. Het interview duurde van 13u42 tot 15u57 en de Raad acht het weinig aannemelijk dat verzoeker gedurende meer dan twee uur zodanig gestresseerd was dat hij - zonder dat daar enig spoor van terug te vinden in het administratief dossier - al die tijd niet in staat zou geweest zijn om te antwoorden op de vragen die hem werden gesteld. Bovendien merkt de Raad op dat op elke kandidaat-vluchteling de verplichting rust om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze zelf, zonder daarom te zijn gevraagd, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft in elke fase van het onderzoek. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Het argument dat verzoekster zenuwachtig was, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS, nr. 166.377, 5 januari 2007). Voorts ziet de Raad niet in, noch licht verzoeker toe, op welke wijze de hoger aangehaalde motieven hun draagkracht zouden verliezen louter omwille van het feit dat verzoeker zenuwachtig was.

Met betrekking tot het schoolattest voert verzoeker aan dat dit op naam staat van zijn broer en niet van hem. Uit het administratief dossier (stukkenbundel "*documenten voorgelegd door de asielzoeker*", stuk 09) blijkt evenwel dat dit stuk wel degelijk de naam A. H. draagt en aldus inderdaad verzoeker betreft.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast de hoger aangehaalde motieven steun vinden in het administratief dossier en draagkrachtig zijn. De Raad bevestigt deze motieven en maakt deze tot de zijne. Verzoeker maakt geen vrees voor vervolging aannemelijk in vluchtelingrechtelijke zin.

2.2.2. De subsidiaire bescherming

Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst en algemene rapporten niet volstaan. Verzoeker moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn recente afkomst uit zijn beweerdde regio van afkomst niet aannemelijk maakt. Verzoeker maakt hierdoor zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk.

Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers (recente) verblijfplaatsen en leefsituatie de laatste jaren, is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming.

Verzoeker verwijst naar het reisadvies over Pakistan. Evenwel blijkt hieruit dat enkel ten aanzien van een aantal regio's in Pakistan, meer bepaald de FATA (*Federal Administered Tribal Area's*), de provincie Khyber-Pakhtunkhwa en Baluchistan wordt verwezen naar een groot risico en aan iedereen wordt afgeraden. Verzoeker heeft echter niet aannemelijk gemaakt van uit deze regio afkomstig te zijn.

De Raad benadrukt in dit verband dat een reisadvies slechts gericht is aan Belgische onderdanen, die van plan zijn om naar Pakistan te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen. Uit het reisadvies kan bovendien geenszins blijken dat er in de provincie Punjab in Pakistan actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er te dezen andermaal op dat artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT